

MARTÍNEZ TORRES

GASPAR JAÉN I URBAN
RETRAT D'UN QUE S'ENAMORÀ DEL DIBUIX I DELS COLORS
2002

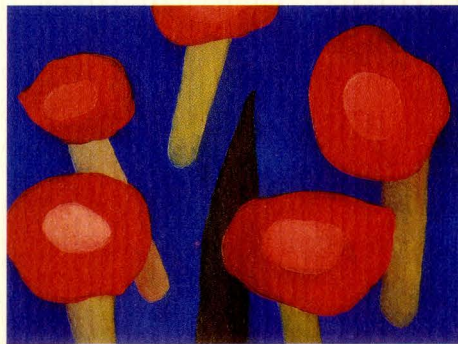
*Dedicat a Manuel Martínez Torres,
a son fill i a son pare.*

Potser que el nom el predestinàs a exercir una professió respectable i assentada, advocat, farmacèutic o metge, amb despatx obert i clientela fixa. ¿Què volia dir això de dibuixar? Eren coses que no estudiava la gent com cal. I, en el millor dels casos, encara si pintàs amb precisió acadèmica retrats de nens de la burgesia local, endiumenjats i somrients, o fes d'artista només en hores lliures, com ho fa tanta gent de casa bona. Però no, havia d'entregar-se per complet a aquella passió malaltissa i dibuixar

obsessivament, amb extremada pulcritud, pètals, fulles, brots i branquetes dels jardins on passava les hores reclòs, els dies i els anys; havia d'ajuntar-se amb aquell pillard que es feia passar per captaire cec i anar com un gitano pels mercadets del voltant de la ciutat venent pintures de fruites i flors, com sexes oberts, amb títols colpidors i provocatius, curiosos filacteris amb garlandes de pinzellades d'aquarel·la, com vegetals fantàstics, que les dones col·locaven, emmarcats, sobre la llinda de les portes de l'apartament. Quan sa tia carnal, en eixir de missa, es va veure retratada (al títol de

l'obra ficava clarament el seu nom) despullada, de cintura cap avall, amb les cames entreobertes, estigué a punt de desmaiar-se. Però ell, heroicament, ja s'havia rebel·lat contra el destí i havia abandonat una existència confortable per conrear la seua passió, ja no tan secreta. I el que li quedava de vida pensava dedicar-se a omplir hàbilment i fructífera papers i teles amb uns traços de tinta xinesa i llapisseres negres i de colors de rara delicadesa, fresca i espontània, amb unes pinzellades de pintura a l'oli obertes i extenses, amb colors cridaners que retrataven fràgils flors fictícies, primaveres i

tardors als jardins tancats, buscant allò que d'innocència i veritat guardava encara un món envellit. Treballà molt de temps assegut cada tarda vora el balcó esbatanat de la mediocre vila provinciana, adinerada i fabril, on va recalar. I entre el cel perpètuament blau dels seus jardins no enyorà mai la vida plàcida i burgesa que li estava reservada i de la qual, en bona hora, havia pogut fugir. Diu que el solien veure sense afaitar, prim, amb la vista més i més minvada de tant esguardar el fons de les coses, passejar alegrement de la mà del seu fill que creixia i l'estimava profundament. Els que el veien deien que semblava ser feliç.

MARTÍNEZ TORRES

GASPAR JAÉN I URBAN

RETRATO DE ALGUIEN QUE SE ENAMORÓ DEL DIBUJO Y DE LOS COLORES

2002

*Dedicado a Manuel Martínez Torres,
a su hijo y a su padre.*

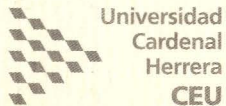
Quizá su nombre lo predeterminase a ejercer una profesión respetable y asentada, abogado, boticario o médico, con despacho abierto y clientela fija. ¿Qué quería decir eso de dibujar? Eran cosas que no estudiaba la gente *bien*. Y, ya puestos, si aún pintase con precisión académica retratos de niños de la burguesía local, sonrientes y con traje de los domingos, o hiciese de artista sólo en horas libres, como lo hace tanta gente de buena estirpe. Pero no, tenía que entregarse por completo a aquella pasión enfermiza y dibujar obsesivamente, con

extremada pulcritud, pétalos, hojas, brotes y ramillas de los jardines donde pasaba a las horas, los días y los años; tenía que juntarse con aquel pillo que se hacía pasar por mendigo ciego e ir, cual gitano, por los mercadillos de los alrededores de su ciudad vendiendo pinturas de frutas y flores, como sexos abiertos, con títulos impresionantes y provocativos, curiosas filacterias con guirnaldas de pinceladas de acuarela, como vegetales fantásticos, que las mujeres colocaban, enmarcados, sobre el dintel de las puertas del apartamento. Cuando su tía carnal, al salir de misa, se vio retratada (en el título de la obra figuraba su nombre), desnuda,

de cintura abajo, con las piernas abiertas, estuvo a punto de desmayarse. Pero él, heroicamente, ya se había rebelado contra el destino y había abandonado una existencia confortable para cultivar su pasión, ya no tan secreta. Y lo que le quedaba de vida pensaba dedicarse a llenar, de manera hábil y fructífera, papeles y lienzos con trazos de tinta china y lápices negros y de colores de rara delicadeza, fresca y espontánea, con unas pinceladas de pintura al óleo abiertas y extensas, con colores chillones que retrataban frágiles flores ficticias, primaveras y otoños en los jardines cerrados, buscando lo que de inocencia y verdad

guardaba aún un mundo envejecido. Trabajó durante mucho tiempo sentado cada tarde junto al balcón abierto de par en par de la mediocre villa provinciana, adinerada y fabril, donde recaló. Y entre el cielo eternamente azul de sus jardines no añoró nunca la vida plácida y burguesa que le estaba reservada y de la que, en buena hora, había podido huir. Dicen que lo solían ver sin afeitarse, delgado, con la vista cada vez más menguada de tanto mirar el fondo de las cosas, pasear alegremente de la mano de su hijo que crecía y lo amaba profundamente. Quienes lo veían decían que parecía ser feliz.

(traducción: J. Raimon Sastre i Parres)

Calle Cornissari, 3 • Elche (Alicante)
Tel. 96 542 64 86

Del 12 de Abril al 10 de Mayo de 2002
de lunes a viernes de 17:00 a 21:00 h.
Inauguración 20:30 h